

MONTSERRAT
BUTXACA

Amfíbia

Pròleg de Quirze Grifell

X
VIENA
EDICIONS

20è Premi Betúlia de Poesia - Memorial Carme Guasch

Montserrat Butxaca

AMFÍBIA

Obra guanyadora del
20è Premi Betúlia de Poesia -
Memorial Carme Guasch

Montserrat
Butxaca

(Puig-reig, Berguedà, 1962)

és poeta, narradora i assagista. Ha publicat els llibres *Els oracles del silenci* (1999); *Dunes de safrà* (2010); *Versos de sal* (2011); *Angle de deriva* (2013); *La casa de la vida* (2015); *Jardins d'hivern* (2018) i, a més, dues plaquettes: *Quan visquis als ulls de Penèlope* (2002) i *Cartografia d'un naufragi* (2008). Ha obtingut diversos premis de poesia. Han aparegut poemes seus en antologies com *Eròtiques i despentinades*, *La terra sagna* o l'anuari *Pensaments i Paraules*. Alguns dels seus poemes han estat musicats per Jordi Vilaprinçó, M. Rosa Ribas Monné i Teresa Borràs. És mestre en gai saber pels Jocs Florals de Calella.

De formació autodidacta, actualment cursa el grau de Llengua i Literatura Catalanes a la Universitat Oberta de Catalunya. És vicepresidenta de l'associació cultural *Pensaments i Paraules* i membre d'altres col·lectius culturals vinculats a la creació literària, com el grup de lectura poètica *VadeVers* o el Festival de Poesia Vila de Gironella.

«Els amfibis són capaços d'avançar per terra i per l'aigua. En els dos àmbits s'hi troben com a casa i com el peix a l'aigua. La poeta, talment una amfíbia de les paraules i dels pensaments, ens fa viatjar de la realitat cap als somnis, entre el seu jo quotidià i el seu jo literari. Les pàgines d'*Amfíbia* porten incrustats el dolor, el sofriment, l'enyor, el desamor, el silenci, l'absència, la nit i la mort. Però també l'amor, l'alliberament, els somnis, les quimeres, el renaixement i la transformació interior.»

QUIRZE GRIFELL

9 788417 998691

Col·lecció: Poesia, 244

Pàgines: 56

Format: 13,5 x 20,5 cm

Enquadernació: rústica cosida amb solapes

VVP: 11 €

Distribució: novembre del 2020

AMFÍBIA

Com la salamandra que habita el toll
d'aigua clara, m'enllito
entre els líquens flonjos del desamor.
Com la salamandra obro
drenatges balsàmics i curatius
als peus d'un déu mimètic i calcari
que m'oculta del món.
Amfíbia i extenuada, llenço
pellofes de memòria
a l'obaga on hivernen les paraules.